

захвана да сѣче ту на една ту на друга страна, изпращаше ядосано псувни спрѣмо България.

Като довърши живота ми, както си мислѣше той, започна да излиза.

Настѣпи рѣшающия моментъ.

Азъ, безъ да се двоумя скокнахъ, стиснахъ го здраво за врата и се хвърлихъ върху му. Забихъ ножа си въ гърба му, но той неусѣщащъ раната, обърна се и замахна съ сѣкирата, азъ ловко отскочихъ и забихъ ножа си въ гърдитѣ му. Съ това завършихъ живота на единъ българоубиецъ.

Той, като падаше, възкликна отчаено, по-силно, и тоя викъ чула домовладѣтелката — баба.

Съ тояга въ ржка тя се притече на помощъ на него и като замахна върху ми, — ето послѣдствията на тоя замахъ и ранения показа раната на рамото си.

Като излѣзохъ веднага съобщихъ за тая случка въ общината.

Научихъ се въ болницата, въ която тогава лежахъ, че слѣдъ обискирването на кжщата, намѣрили въ избата повече отъ десетина души станали жертва на *сръбското коварство*.

Избавихъ се отъ първа смъртъ, ща чакамъ втора, така довърши ранения.

Драги читатели, азъ прѣвеждамъ тая случка въ разказъ, за да ви е по-ясно коварството и подлостъта на сърбитѣ, тоя народъ, който е заклѣтъ врагъ на България.

Люб. П. Станчевъ

(уч. III пр. кл. — гр. Варна).

Люб. Бобевски

БАБА МИ

Съ патеричка
Мойта баба
Се подпира,
Че е слаба.

Тя не види —
Съ очила е,
Приказчици
Много знае...